

Fülöp Lajos

Lehullik rólam...

Ülök az ablaknál
alkonyatkor...
Sugár suhan,
vöröslő fényözön.
Kezemben könyv,
és szavak lelkével
csöndes, szelíd
világba költözöm.

Röppen a perc,
elillan az óra,
fut az érzés
ritmus-hullámokon.
S olvastomban,
esti nyugalomban,
lehullik rólam
némán a korom.

Esti merengés

Bükkös rengeteg,
hűvös esti fény
tör át a csenden,
nyugtatja kedvem,
s földereng e csöpp,
csacska költemény.

Messze pirosuló
háztető. Remény.
Lassan baktatok,
egymagam vagyok.
Az égen csillag
imbolyog. Szegény.

Sástói emlék

Vibráló nyári dél.
Egy fürge forgósél
játékos-pajkosan,
kuncogva elrohan.

Szunnyad a lápos rét,
az ég opálja kék,
tóparti nádas is
békéről álmodik.

Derűs és szép a táj,
— csupán a búcsú fáj.

Csávossy György

Nyársirató

Az elmúlt évek asztalán fehérlő emlékmorzsa,
a lehantolt érzésekből még rámmereved a torzsa.
Miért múlt el olyan hamar, olyan hamar a nyár,
csillagok között fénylik csak a könnyes szembogár.

2014. október 16.

Fénylő név

A hétköznapi kopott kocsiútján
lusta porfehők rejtik az eget,
de váratlanul villámcsikázással
fény tölti meg az unos-unt teret.

Két szem ragyog a hasadt kárpit mélyén,
két barna szén parazsa lánggra gyúl,
